

ת"פ 35416/09/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד בדר

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 35416-09-13 מדינת ישראל נ' בדר
בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד בדר

הנאשם

הכרעת דין

1. בתאריך 24/11/15, לאחר שמיעת הוכחות ועוד באותו מועד, מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק. להלן נימוקי להכרעת דיני.

הנימוקים

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. פרטי העבירה הן: שבתאריך 16/9/13 בשעה 16:55, נמצא בכביש 4404 בעיר ראשל"צ כאשר אין בידו אישורי כניסה, שהייה, או עבודה בישראל.
3. על אף שהנאשם לא כפר בעובדות כתב האישום בכך שלא היו לו היתרים לכניסה/שהייה או עבודה בישראל, מצאה התביעה להגיש את דוחות הפעולה של השוטרים אשר תפסו ועיכבו את הנאשם (ת/ו-2), תעודת עובד ציבור ממשד הפנים רשות האוכלוסין וההגירה שלפיה, במועד האמור, לא החזיק הנאשם ברישיון לשיבת ארעי או קבע בישראל (ת/3). עוד הגישה ב"כ המאשימה באמצעות עד התביעה סגן אלון כהן תעודת עובד ציבור (ת/5), לפיה לנאשם היה היתר תעסוקה במועד הרלוונטי אך ורק בהתיישבות הישראלית/אזורי תעשייה. היתר תעסוקה מסוג "תפר". תוקף ההיתר מיום 14/9/13 ועד ליום 3/10/13. עוד, הוגש מכתב תשובה חתום על ידי עד התביעה סג"מ (אז) אלון כהן מיום 23/12/13, שהופנה לב"כ הנאשם דאז, עו"ד לבנה בן שבת שלפיו, על פי בדיקה במערכת הממוחשבת, עבר הנאשם בתאריך 16/9/13 בשעה 07:36 במעבר מכבים (ת/6). כן הוגשה בהסכמה הודעת הנאשם במשטרה שנמסרה לאחר אזהרה, מיום 16/9/13 (ת/4).

4. עד התביעה סגן אלון כהן, אשר שימש בעת האירוע כקצין פניות הציבור במנהל האזרחי וכיום כקצין תאום אזרחי הבהיר בעדותו כי היתר התעסוקה, ת/5, מאפשר למי שניתן לו ההיתר לעסוק אך בתוך שטחי יהודה ושומרון בישובים הישראליים בין השעות 05:00 ועד 19:00, ללא לינה במקום העבודה. היתר זה, אינו מאפשר תעסוקה בישראל. עוד הבהיר העד כי בהתאם להיתר זה ניתן לעבור במעבר - מחסום מכבים המצוי בתוך שטחי איו"ש, וזאת לצורך הגעה לאזורי תעשייה המצויים אף הם בתחום איו"ש.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי הבדיקה במעבר מכבים נעשית על דרך של טביעת אצבע המהווה אימות זיהוי ומאפשרת מעבר כאמור רק אם לתושב השטחים יש היתר, אם לצורך מעבר לאזורי התעשייה בשטחים או לצורך מעבר לישראל. בהעדר היתרים כאמור, תזזה המערכת עובדה זו ולא יינתן לאותו תושב לעבור במעבר/מחסום.

עוד אישר העד, כי אין דרישה במחסום להצגת האישור עצמו והבדיקה נעשית אך באמצעות טביעת אצבע. כמו כן, התייחס העד בחקירתו הנגדית, כי לצורך קבלת היתרי התעסוקה אשר מונפקים על ידי קמ"ט תעסוקה, הרי שיכול ואת הבקשות מגישים הפונים באמצעות נציגים פלסטינים.

העד לא יכל לאשר בעדותו כי גם לאחר הנפקת אותם אישורים, הם נאספים על ידי אותם נציגים ולא על ידי הפונים עצמם. וכדבריו:

"אני לא מכיר מקרים כאלה".

(עמ' 17 ש' 32 לפרוטוקול).

אף שבהמשך חקירתו הנגדית אישר כי אין הוא יודע כיצד הליכי הבקשה והנטילה של האישורים מתבצעים (עמ' 18 ש' 11-13). עם זאת, בחקירתו החוזרת מסר כי:

"תושב פלסטיני המחזיק בהיתר כלשהו צריך

לשאת את אותו היתר פיזית" (עמ' 19 ש' 4).

5. הנאשם בהודעתו במשטרה אישר כי אכן נכנס באותו היום לישראל. היה לו אישור קודם להיכנס לישראל אולם תוקף אותו אישור היה עד ליום 12 לחודש.

הוא פנה לתושב בכפרו בשם וואסים, אליו הופנה על ידי תושב אחר בשם חאלד, על מנת שזה יארגן לו אישור כניסה לישראל. אותו אדם, התקשר אליו יום קודם למועד כניסתו לישראל והודיע לו כי הונפק לו האישור.

נוכח כך, מצא להגיע למחסום מכבים הטביע אצבעו במכשיר הזיהוי והותר לו להיכנס לישראל,
וכדבריו:

"אדם נקי, אין עלי שום דבר, אני יודע שיש לי אישור,

אם הייתי יודע שאין לי אישור לא הייתי עובר".

(ת/4 עמ' 2 ש' 13-14).

לשאלת החוקר מדוע לא הלך בעצמו ולעשות את האישור, השיב, כי הוא עצמו לא יכול להגיש
הבקשה אלא אך קבלן רשום וכי אישור כזה ניתן פעם בשנה (ש/ 27-28).

באשר למעבידו שמעון מלכה אשר נתפס יחד עימו, הרי שהוא מכיר עוד מזמן עת עבד אצלו בלוד
לפני 3 שנים, הוא הגיע אליו לפני מס' ימים בתוקף אישור זמני (המאפשר כניסה לישראל לפרק זמן של
3 ימים לצורך חיפוש עבודה כפי שיובהר בהמשך בחקירתו בביהמ"ש ש.ש.). בהמשך לכך, התקשר עימו
אותו מלכה יום קודם לכן, ושאלו אם יש ברשותו אישור, אז השיב לו בשלילה אם כי הודיע לו שהגיש
בקשה לקבל אישור כזה. בערבו של אותו יום, בשעה 22:00 התקשר אליו אותו וואסים שהוזכר לעיל,
והודיע לו כי התקבל עבורו אישור. הוא הציע לו לגשת למחרת למחסום ולעבור בו, כאשר בהמשך
בערב ידאג להביא לו את האישור.

אותו מעסיק, שמעון מלכה, התקשר אליו פעם נוספת בערב שלפני מועד הכניסה לישראל, בעניין
האישור, ותשובתו של הנאשם אליו הייתה כי הוא ינסה לעבור במחסום, באם יכנס אז יכנס. באם לא,
יחזור לביתו (עמ' 3 ש' 48-49).

לאחר שפגש במעסיקו, מלכה הנ"ל, לאחר שנכנס לישראל, טרם שנתפס, הוא לא התבקש על ידי
מלכה להציג לו את האישור.

עוד אישר לחוקר, כי אכן נשפט בעבר בשנת 2010 בגין כניסה לישראל ונדון למאסר על תנאי.

6. בעדותו בביהמ"ש, חזר הנאשם על גרסתו כפי שמסרה בחקירתו המשטרתית. הוא הציג את האישור
הזמני שהיה לו להיכנס לישראל לצורך חיפוש עבודה, אישור שהיה תקף מיום 10/9/13 עד ליום
12/9/13 בשעות היום (ס/1).

הנאשם חזר על כך שהתקשר לאדם בשם וואסים, העושה את האישורים. אותו וואסים התקשר אליו ביום שבת, והודיע לו כי האישור אכן התקבל. הוא יצא בבוקר יום שני כאשר הגיע למחסום התבקש להטביע את אצבעו ושם ניתן לו אישור לעבור.

עוד חזר וטען, כי הוא עצמו אינו יכול לפנות בבקשה לקבל היתר כניסה אלא באמצעות קבלן וכי אותו וואסים אליו פנה עובד עם קבלן כזה.

בתשובה לשאלת הסנגור מסר, כי לראשונה הבין, שהאישור, עת נתפס על ידי השוטרים ולאחר שבדקו הנושא מול מחשב, הונפק עבורו היה אך ורק לאזור קו התפר. לדבריו, תגובתו הראשונית הייתה כי לו היה יודע זאת לא היה נכנס לישראל.

אישור קודם שהיה ברשותו ושתוקפו מיום 29/5/13 ועד ליום 29/8/15 היה אך לקו התפר שם עבד במושב "בית חורון" (ס/2) כאשר אף לשם יש צורך לעבור במחסום מכבים.

בחקירתו הנגדית, אישר שזו הפעם הראשונה שפנה לקבל האישור באמצעות אותו וואסים. עוד אישר בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה, כי אכן ביקש אישור יציאה לכל הארץ, וכי נאמר לו על ידי וואסים כי יבדוק במחסום אם אכן ניתן לו אישור כאמור, אך לדבריו:

"לבדוק אם יש אישור או לא, אם יש אישור"

מזויף אני נכנס באמצע ואין אישור אני לא

נכנס"

(עמ' 21 ש' 25).

עוד אישר לב"כ המאשימה כי יודע שמחסום מכבים מאפשר גם אישור למי שעובד באיו"ש (הכוונה לאזור קו התפר ש.ש.) וכי הוא עצמו לא ראה את האישור שהוצג בעניינו (עמ' 21 ש' 32. עמ' 22 ש' 1-3).

עוד לדבריו ובתשובה לשאלת ב"כ המאשימה הרי שבמחסום לא מבקשים אישור אלא מגנט. בעבר עת נכנס לישראל אכן האישור היה ברשותו. עוד חזר על טענתו וסבר שהיה ברשותו אישור כאמור, הוא שם את אצבעו ונכנס. (עמ' 22 ש' 23).

7. מטעם הסנגור, הוגשה בהסכמת ב"כ המאשימה עדותו של החשוד שמעון מלכה, אשר נתפס יחד עם הנאשם ואשר שימש כמעסיקו (ס/3) (להלן: **"מלכה"**). בהודעתו מיום 13/9/13 שעה 21:11 מסר אותו

מלכה כי כחודש לפני שנתפס פגש בנאשם אשר הראה לו אישור וביקש לעבוד אצלו אולם הוא מלכה, השיב לו כי אינו זקוק לעובד. ביום רביעי או חמישי, בא אליו הנאשם פעם נוספת, אז אמר לו מלכה כי הוא זקוק לעובד וביקש לראות האם הוא יודע לעבוד. ביום רביעי עבד מעט וכן הגיע ביום חמישי וציין בפניו כי ביום ראשון יביא - הנאשם - אישור ויבוא לעבוד. לדבריו של מלכה, היה לנאשם אישור רק לחיפוש עבודה לשלושה ימים. ביום ראשון התקשר מלכה לנאשם אולם הלה השיב לו ואמר כי עדיין אין לו אישור והוא לא יכול לבוא, כאשר שאל אותו מלכה אם יש לו אישור השיב לו הנאשם כי: "**צריך לצאת לו**" וכי הוא הנאשם יהיה עימו בקשר.

בבוקרו של אותו יום, התקשר מלכה לנאשם והנאשם הודיעו כי הוא איננו יודע אם יש לו אישור, ושהוא ילך למחסום שתהיה שם טביעת אצבע והוא יבדוק אם יש אישור. בהמשך, התקשר אליו הנאשם אמר לו כי יש אישור במסוף אבל אין לו את האישור ביד אולם יקבל את האישור בערב, ואכן בשעה 09:00 הוא אסף את הנאשם מלוד ובמשך היום עזר לו הנאשם. (ראה: עמ' 1 החל מש' 4 עד עמ' 2 ש' 11 - 3/ס). עוד בתשובה לשאלת החוקר חזר מלכה ומסר, כי הנאשם אמר לו שיש לו אישור במסוף וכי למחרת יביא את האישור איתו (עמ' 2 ש' 22).

דין והכרעה

8. כאמור, אין מחלוקת ביחס לעובדה כי אכן הנאשם שהה בישראל ואף עבד בה כשלא היו ברשותו היתרים בין לשהייה בישראל ובין לעבודה בה. ההיתר שניתן לו, אם כי לא היה ברשותו, היה אך לשהייה באיו"ש בקו התפר.

הסוגיה שבמחלוקת הינה אך לעניין השאלה אם התמלא היסוד הנפשי הנדרש בסוג זה של עבירה, והאם התביעה עמדה בנטל השכנוע לעניין התקיימות יסוד זה.

המדובר כידוע ביסוד שלילי, אשר מתייחס הן לפן העובדתי והן לפן הנפשי.

באשר לפן העובדתי - הרי מעבר לתעודות עובד הציבור ויתר הראיות אותן הציגה התביעה, לפיהן לא היה ברשותו של הנאשם היתר לשהייתו וכן לעבודתו בישראל (אלא אך לקו התפר), כאשר לענין זה, לא היתה מחלוקת בין הצדדים וניתנה בענין זה הסכמה מצד הסנגור.

הרי באשר ליסוד הנפשי - נטען על ידי הסנגור כי זה לא הוכח וההיפך, לגרסת הסנגור הנאשם נכנס לישראל עת היה משוכנע כי ניתן לו היתר מתאים ליציאתו ועבודתו בישראל.

נכון אומנם שנטל השכנוע (או החובה מס' 1), מוטל תמיד על המאשימה. ואולם, בהוכחת יסוד שלילי, כבענייננו, ההלכה היא כי די בכמות הוכחה מעטה המוטלת על התביעה ואז עובר הנטל "נטל הבאת

הראיות - חובה מס' 2, אל הנאשם:

"25. הלכה נוספת אותה נראה שיש להבהיר, הינה ההלכה בדבר

מידת הוכחתו של יסוד שלילי בעבירה. גם כאשר ביסוד שלילי

עסקינן, מוטלים על התביעה נטל השכנוע וחובת הראיה. עם זאת,

בניגוד ליסודות חיוביים, הלכה היא לעניין יסוד ששלילי בעבירה, כי על דרך

הכלל די בכמות הוכחה מועטה על מנת שתעמוד התביעה בחובת הראיה,

וזו תועבר לכתפי הנאשם".

(רע"פ 6831-09 מ פי כב' השופט ס. ג'ובראן מיום 18.7.2011).

9. אני סבור כי הנאשם עמד בנטל האמור, ולמצער הצליח להוכיח ספק באשר לידיעתו ולמודעותו לכך שנקנס לישראל בהיתר, זאת כאשר טען כבר בחקירתו במשטרה בסמוך לאחר תפיסתו, כי לא נכנס לישראל אלא לאחר שנמסר לו על ידי אותו וואסים אליו פנה מס' ימים קודם לכן, על מנת שיסדר עבורו אישור, כי אישור כאמור אכן ניתן לו. הנאשם, היה ער לעובדה כי אישור קודם שאפשר שהייתו בישראל למשך 3 ימים למציאת עבודה, תוקפו פג בתאריך 12.9.2013. הוא כאמור עדכן את מעסיקו אותו מלכה, שהיה עימו בקשר רצוף והבהיר לו טרם שנמסר לו על כך שהונפק אישור כניסה לישראל כי לא יוכל להגיע אליו.

עדויות של הנאשם מתיישבת ותואמת את גרסתו של מעסיקו מלכה, אשר הוגשה בהסכמת הצדדים ופורטה לעיל.

10. עוד מתיישבת גרסתו של הנאשם עם העובדה שאכן הונפק לו אישור (אם כי לאזור קו התפר בלבד) בתאריך 14.9.2013 עובדה התואמת את המועדים להם טען לענין פנייתו לאותו וואסים לצורך הנפקת האישור. גרסה זו מתיישבת גם עם עדותו של עת/1 סגן אלון כהן, לפיה הפניה לקבלת אישורי עבודה נעשית באמצעות נציגים ולא דווקא באופן ישיר של מבקש האישור. כאשר, אותו עד לא יכול היה לשלול הטענה לפיה גם קבלת האישורים לאחר שהונפקו במנהל האזרחי נעשית אף היא באמצעות נציגים.

11. יצוין כי במהלך עדותו של הנאשם בפני התרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדותו אותה מצאתי כמהימנה, ישירה וכנה.

כזכור, הנאשם עוד בחקירתו במשטרה אישר את העובדה כי הורשע בשנת 2010 ונדון לעונש מאסר על תנאי. כאשר בהמשך לכך, טען בפני החוקר, כי מאז 2010 לא נכנס לישראל ללא אישור.

12. אני סבור כי במכלול הדברים, עדות הנאשם, המסמכים שהגיש, העקביות והתאימות עם הודעתו במשטרה והודעת מעבידו, הוא עמד בנטל הבאת הראיות, אושש את גרסתו ומשכך, אף אם אין בידי לקבוע באופן נחרץ כי אכן לא היה מודע לביצוע העבירה על ידו, הרי שספק בהקשר לכך בוודאי הצליח לעורר.

בשל כך, מצאתי כאמור לזכות את הנאשם מחמת הספק.

הכרעת דין זאת תועבר לצדדים על ידי המזכירות.

זכות ערעור לביהמ"ש מחוזי תוך 45 ימים מיום קבלתה על ידי המאשימה.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ו, 07 דצמבר 2015, במעמד הצדדים

חתימה